

[Ratzler Møller.]

ser forslagsstillerne til skatteministerens brev af 19. marts 1975 til folketingets skatte- og afgiftsudvalg. Heraf fremgår det, at nævnet, ligeledes jfr. lovens § 2, udfører en del vejledningsarbejde over for interesserede virksomheder. Det sidste synes vi er en meget positiv ting, for herigennem udnytter vi en ekspertise, således at den enkelte kan få en god og præcis rådgivning og en skræddersyet løsning, der passer præcis til de lokale forhold. Vi hænger os således ikke så meget i det formelle om publikationer og årsberetninger, som fremskridtspartiet måske gør i denne sag, men ser mere på det reelle og det udadvendte arbejde, som nævnet udfører.

Vi vil være meget tilbageholdende med at ophæve udbyttedelingsloven af den grund, at der netop i denne tid foregår en del overvejelser om, hvordan man skal udbygge de nu anvendte lønsystemer i handels- og industrivirksomheder, og her besidder udbyttedelingsnævnet jo en ekspertise, og det gælder også det mikroskopiske sekretariat, der hører til.

Vi vil gerne drøfte sagen under det kommende udvalgsarbejde, men nok mere med henblik på en analyse af nævnets virksomhed i de allerseneste år for at se på behov for en eventuel ajourføring af nævnets arbejde og arbejdsmetoder. Endelig kan jeg helt tilslutte mig det, som arbejdsministeren nævnte om, at der er jo ikke mange penge i denne sag.

Lone Dybkjær (RV):

Fremskridtspartiet hævder i sine bemærkninger til lovforslaget om ophævelse af udbyttedelingsloven, at denne var en grille hos anden generation inden for det radikale venstre, da denne generation ældedes. Vi er endog glade for at tilstå moderskabet til udbyttedelingsloven. Det er en ældgammel radikal tanke, at medarbejdere konstruktivt skulle inddrages i arbejdet med at forbedre virksomhederne. Vi mener stadig, dette er en rigtig tanke, og vil fortsætte arbejdet for at gennemføre den. I dag hedder ordene blot medindflydelse, medbestemmelse, medejendomsret.

Da jeg ikke kan forestille mig, at netop fremskridtspartiet lægger noget ondt i ordet

grille eller forbinder ordet ældedes med andet, end at årene går, skal jeg lade være med at komme med kommentarer til sprogbrugen i bemærkningerne.

Om lovforslaget som sådant vil jeg blot sige, at man naturligvis altid må vurdere, om tanker, der var rigtige, dengang de første gang blev nævnt, og om love, der var rigtige, dengang de blev gennemført, fortsat er det mange år efter. Det er da givet, at dette forslag i dag er utilstrækkeligt og kun kan opfattes som en fase på vejen, men derfra og så til at ophæve loven uden at sætte noget andet i stedet, på et tidspunkt hvor mange erkender, at der må nytænkning til, nye former til, når der er tale om forholdet på virksomhederne, er der unægtelig et spring, og det spring er det radikale venstre ikke villig til at foretage. Vi går derfor imod fremskridtspartiets lovforslag.

Ninn-Hansen (KF):

Efter at jeg just har påhørt udtalelser fra tredje generation af det radikale venstre, forekommer hr. Glistrups bemærkninger lidt ekstra uvenlige, men det kan måske blive rettet op, når hr. Glistrup tager ordet.

Det konservative folkeparti kan ikke medvirke til at ophæve denne lovgivning, simpelt hen fordi vi synes om tanken med udbyttedeling. Det står for os som en frivillig ordning i retning af at lade flere blive ejere eller få andele af virksomheder her i landet, altså et medarbejderskab, som vi synes om, når det foregår på frivilligt grundlag og altså står i modsætning til de obligatoriske, tvungne ØD-ordninger, som der tales en del om eller er blevet talt en del om — nu har man måske heldigvis glemt det igen endnu en gang.

Vi kan altså ikke medvirke til en ophævelse af denne lovgivning. Hvis man synes — og det var arbejdsministeren jo inde på — at der kan spares noget, er det noget, man altid har pligt til at interessere sig for, selvfølgelig navnlig den siddende regering. Dette her er ikke noget, der skal pustes op, men det kan være en fornuftig rådgivning, som vi har brug for i hele diskussionen om, hvorvidt det medarbejderskab og medejerskab, vi gerne vil fremme, skal opnås ad obligatorisk eller frivillig vej, og vi foretrækker altså det sidste.